

ΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

του Βασίλη Βασιλικού

Ο κρυμμένος θησαυρός των Ολυμπίων

«**Η** ιστορία του σύγχρονου Ολυμπισμού», γράφει στο βιβλίο του *Η Ιδέα του Φωτός* ο Δημήτρης Τζιώτης (εκδόσεις Πατάκη, σελ. 583), «στο σύνολο των 24.000 βιβλίων που κυκλοφορούν για τους Αγώνες είναι μονοσήμαντη. Σε κανένα άλλο ιστορικό ζήτημα δεν συμβαίνει αυτό. Όλοι σχεδόν οι άνθρωποι στον πλανήτη-γη γνωρίζουν τους Ολυμπιακούς. Και όμως, όπως φαίνεται, κανένας δεν γνωρίζει την πραγματική τους ιστορία. Ή έστω, ακόμα και από όσους τη γνωρίζουν, κανένας δεν τολμάει να τη γράψει. Για τον λόγο αυτό βρισκόταν άλλωστε η Ισαβέλλα στην Αρχαία Ολυμπία». Και για τον λόγο αυτό ο ίδιος την έγραψε.

Η Ισαβέλλα Χάνσεν (μία από τις πρωταγωνίστριες του «μυθιστορήματος»), καθηγήτρια Κλασικών Σπουδών στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης, βρίσκεται στην Ελλάδα για να καταθέσει στα δικαστήρια των Αθηνών την επιστημονική της γνωμοδότηση για την αναβίωση των Ολυμπιακών Αγώνων, μια υπόθεση που εκδικάζεται με καθυστέρηση εκατό και πλέον χρόνων. Κι εκεί, στην αρχαία Ολυμπία, γνωρίζεται με τον συγγραφέα Νίκο Πατρινό (εκ των πρωταγωνιστών κι αυτός), με τον οποίο είχαν ήδη κανονίσει με e-mail την πρώτη αυτή συνάντησή τους. Συναποφασίζουν κατόπιν να λειτουργήσουν στο εξής ως ιδιωτικοί ντέντεκτιβ στο θρίλερ για τη «διακρίβωση της αληθούς βουλήσεως του εθνικού ευεργέτη των Ελλήνων Ευαγγέλη Ζάππα». Ο Ζάππας, ως άτεκνος, εν έτει 1860, πέντε χρόνια δηλαδή πριν πεθάνει, είχε κληροδοτήσει την αμύθητη περιουσία του στο νεοσύστατο ακόμα ελληνικό κράτος για έναν σκοπό: να επανέλθουν οι Ολυμπιακοί Αγώνες στον τόπο που τους γέννησε, καθώς επί πολλούς αιώνες ήταν απαγορευμένοι μετά την επικράτηση του χριστιανικού μονοθεϊσμού. Που μεταξύ άλλων κατήργησε το Δωδεκάθεο, γκρέμισε τους αρχαίους να-

ούς και τα αγάλματα για να χτίσει στη θέση τους, με τα δικά τους μάρμαρα, τις δικές του εκκλησίες, χώρισε το αμαρτωλό σώμα από την πάναγνη ψυχή και «φόρτωσε» με το προπατορικό αμάρτημα την άγνωστη ως τότε «ενοχή», που την εξάγνιζε κατόπιν με τη βάπτιση.

Στη χειρόγραφη διαθήκη του ο Ζάππας –πριν ακόμα γεννηθεί ο βαρόνος Πιερντε Κουμπερτέν– εκφράζει διακαώς τη βούλησή του οι αγώνες αυτοί να τελούνται μονίμως στην πόλη των Αθηνών, *διά παντός*, καθώς και να ανακατασκευαστεί το Παναθηναϊκό Στάδιο και να δημιουργηθεί το Μέγαρο των Ολυμπίων, που θα στέγαζε μονίμως το Μουσείο των Ολυμπιακών Αγώνων.

Αλλά τη διαθήκη αυτή, που βρισκόταν στην κατοχή του ελληνικού κράτους με όλα τα αδιάσειστα στοιχεία των εντολών του μακαρίτη, την κάλυπτε εξ αρχής ένα πέπλο μυστηρίου. Ωστόσο ο πανέξυπνος ευεργέτης, στο ακροτελεύτιο άρθρο της, πρόσθεσε και μια ρήτρα που έδινε το δικαίωμα σε κάθε πολίτη της χώρας, ανώνυμο ή επώνυμο, φτωχό ή πλούσιο, να μεριμνά για την πιστή εφαρμογή της, «ενδιαφερόμενος εμπράκτως» σε περίπτωση ολιγωρίας του επίσημου κράτους για την τύχη του κληροδοτήματός του. Κάτι δηλαδή αντίστοιχο με το τελευταίο άρθρο του πρώην Συντάγματος, το 114, που «επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων».

Και από αυτό το «δικαίωμα» ορμώμενος ο Δημήτρης Τζιώτης (Δημήτρης Αθηναίος στο «μυθιστόρημα»), ξεκινά τη «διερεύνηση της αληθούς βουλήσεως του Ζάππα» – και βρίσκει την πόρτα κλειστή. Η πρόσβασή του στα αρχαία αυτά και στις πηγές, ξαφνικά, του απαγορεύεται. Το ίδιο και στην ερευνήτρια Ισαβέλλα Χάνσεν. Στην προσπάθειά της να λύσει το αίνιγμα, αντιμετωπίζει μια συνωμοσία σιωπής.

Και από το σημείο αυτό ξεκινά το θρίλερ της εξαφάνισης της διαθήκης του

Ευαγγέλη Ζάππα, που δεν συγγενεύει με την *Εξαφάνιση του Τζων Αυλακιώτη* του Γιάννη Μαρή (ο αστυνόμος Μπέκας), αλλά είναι πολύ κοντά στους Πεφωτισμένους (Illuminati) του Νταν Μπράουν (*Κώδικας Da Vinci*). Διότι για το φως μιλά κι αυτό. Την επανάσταση του φωτός, καθώς τα Ολυμπιακά σύμβολα μετά την κατάργηση των Αγώνων εξακολούθησαν να λειτουργούν υποκινώντας ακόμα και τον επαναστατικό αγώνα των Ελλήνων κατά της τουρκοκρατίας.

Το βιβλίο του Τζιώτη, εξαιρετικά καλογραμμένο και με πλήθος άγνωστων πληροφοριών, ανήκει στην κατηγορία του non fiction novel, που στη γλώσσα μας θα το μεταφράζαμε (καθώς fiction και novel είναι ταυτόσημα) ως «μη μυθιστορηματικό μυθιστόρημα».

Και όταν πια ο πολίτης Τζιώτης αποφάσισε να προσφύγει στη Δικαιοσύνη (δεν κρύβει ότι το έγραψε και για την πληρέστερη ενημέρωση των δικαστών), τι έγινε; Άρχισε το γαϊτανάκι των αναβολών της εκδίκασης της προσφυγής του, αφού αντίδικο ήταν το ίδιο το ελληνικό κράτος με την πανίσχυρη γραφειοκρατία του και την ανεπάρκεια της στελέχωσης της αρμόδιας Διεύθυνσης Κληροδοτημάτων, όπου ακόμα 1.250 (!) κληροδοτήματα αναμένουν... να μελετηθούν.

Εν τέλει, και να μη γίνει ποτέ το Μουσείο των Ολυμπιακών Αγώνων (που το απεύχομαι) θα μείνει «Η Ιδέα του Φωτός» (έκφραση παρμένη από τον ύμνο της αφής της Ολυμπιακής Φλόγας) ως κείμενο ουσιαστικό της πατριδογνωσίας (της αρχαίας όσο και της σύγχρονης Ελλάδας, που συμπληρώνει σε λίγο τα 200 χρόνια από την Ανεξαρτησία της). Για να γίνει το «σκότος» πάλι «φως». Για να ξανασιμίσουν τα δυο μισά του DNA του Έλληνα: ο ιδεατός Απόλλωνας κι ο σάρκινος Διόνυσος. Και όχι του Γραϊκού, στον οποίο ξαναγυρίσαμε με τα επτά χρόνια της κρίσης. **DE**

